

CANLI DERS

Kar yağsa da ayaz kırılrsa diye havanın gözünü gözlüyoruz. Doğrusu yarıyıl tatili de yeni bitti... İnsan rahatlığa çabuk alışıyor. Ne güzel olurdu şimdi evde olsak da ayağımızı uzatıp iki çay içsek... Konu tarama yapacağım çocuklara birazdan. Bir yandan elimde sınav kağıtları, sıvacık; yeni çıktı makineden. Dışarıda eksi yirmi derece hava... Montumu çıkaramadım sırtımdan. Boş ders de ne çabuk geçiyor arkadaş, on dakika kalmış! Zil çalmadan çay ocağına koştum hemen duble bir kahve ısmarladım kendime. Şu hayatta en çok kendime geçer hatırım. Seksen yıl daha ekledim aha da şimdi. Yavaş yavaş çıktım odaya. Sema Hoca gelmiş de peteğin yanına ilişmiş bile. Bedenci olunca herkesten çok hak ediyor petek kıyısını. Maşallahı var bizim çocukların; kar, yağmur bir şey demiyor onlara. Yalın ayak, montsuz, şapkasız geziyorlar bahçede ama öğretmenlere uymuyor bu şartlar. Sema Hoca İzmirli... Ben Aydın'dan geldim. Rizeli, Bursalı, İstanbullu... Memleketin dört yanından koştuk geldik. Atanmak için yedi yıl bekler de insan havanın suyun derdine düşer mi hiç? Ben de öyle yaptım. Yazdım her yeri kıyı köşe demeden. Nasip burasıymış. Allah var; suyuna havasına bir şey diyemem, tertemiz ikisi de. Az olsun, bereketi içinde olsun der annem laf başı gelince. Burası da öyle bir yer. Yok değil ama var demeye de dili varmıyor insanın... Okulda internet var çok şükür. On beş tane bilgisayar, iki yazıcı bir de fotokopi makinesi var. Kargo on günde bir geliyor ya olsun. En yakın ilçe merkezi yetmiş km mesafede... Yok yok, hiç şikayetçi değilim. Başımı sokacak bir odam var, okuluma da bir adım... Atanmışım, daha ne isterim? Sağ olsun Jandarma Komutanı, eski karakol binasını öğretmenlere lojman olarak düzenlemiş.

Okul açılalı bir ay olmadı. Çin'de bir virüs peyda olmuş ki boyuna posuna bakmadan tüm Dünya'ya göz dikmiş. Vay canına! Okullar kapanabilirmiş. Aman Allah korusun diyor Mehmet Hoca, bizim müdür yardımcısı. Buralı kendisi, çok memleket gezmiş, ailesi ısrar edince dönmüş gelmiş. On yıl olmuş geleli. Buradaki çocuklar çok şeyden mahrum diyor. Olanlar işte ortada... Gelenler de ya geç geliyor ya eksik diye tamamlıyor sözünü. Pandemi Türkiye'yi de etkilerse olan bu gariplere olur diyor. Nasip demekten başka bir şey dökülmüyor dudaklardan. Kimi zaman umut besler insan, ya nasip der; kimi zaman da naçarlığının adını nasip koyar. Burada yokluğun, uzaklığın, çaresizliğin adı nasip... Biz bunları konuşurken cuma günü gelen haberle kapattık okulumuzu. Raporu var bir arkadaşım, insülin alıyor. Bir diğeri de yüksek tansiyonu var diye cumartesiden uçtular memleketlerine. Bir yandan Mehmet Hoca'nın dedikleri aklımdan çıkmıyor. Bir yandan da bahar geliyor. Nasıl güzel olur memleket havası? Gitsem annemin yanına, yediğim önümde yemediğim arkamda... Hafta sonu geçti, kafamda deli sorular... Canım annem benim! Kararsızlığımı anlamış olmalı, pazartesi sabahı koydu noktayı. "Nasip insanın elindedir ay oğul! Sen yedi sene bekledin de ilk zorlukta örtüp gelecek misin kapıyı? Biz duacınız, ihtiyacın olursa yanına da gelmeye razıyız. Otur oturduğun yerde. Herkes okuyacak diye şart yok elbet. Memleketin açığıya da ihtiyacı var dışçıya de. Sen kimin ne ihtiyacı varsa onu gider. Hasta sökel değiliz elhamdulillah!" Öyle ya insan temel ihtiyaçlarını karşılayamayınca bazı şeyler lüks oluyor. Ali okulundan mezun annem. Adını soyadını yazar, imzasını atar; o kadar yazarlığı ama okumasına diyecek yok. Su gibi okur. Ne bulursa okur; takvim yaprağı, kitap kapağı, çiçeğin toprağı, insanın yüreği... Bu sözle kaldım bir daha, dönmedim memlekete. Önce iletişim

grubu oluşturalım diye yazı geldi. Tamam deyip çıktık yola. Akıllı telefon lazım şimdi, kaç velide var? Sonra internet de gerekli. Haa bir de teknoloji becerisi... Benden iyi ulak mı var hocam, dedim müdür beye. Zaten bir avuç yer bizim kasaba. Ben dolaşırım tek tek. Öyle tek başına giremezsin evlere, dedi müdür bey. Şuradan sağlık ocağından bir personel ayarlayalım yanına. Bir de muhtara haber verelim. Biz ekibi kurduk hemen öğleden sonra ilk sokaktan başladık. Telefon ayarı, okul iletişim grubu diye çalışıyoruz kapıları. Açılan her kapıdan başka bir dünya çıkıyor. İlk gün akşam sekiz gibi eve döndüm. Gelirken bir defter aldım kendime. Kime ne yaptık yazacağım birazdan. Adım beşer, aklım şaşar; unutmayayım sonra kime ne yaptık. Babam aradı. Hoş beş, biraz sohbet... Arkadan da annemin sesi geliyor. "Kimi vermişler yanına? Sağlıkçı mıymış? Hemşire miymiş? Genç miymiş?" Çok selam söyle deyip kapattım hemen. Çok yorgunum gerçekten. Ayağımı uzatıp geçecek bir şey değil yani. Kafamda dijital dönüşümler...

Kasaba bir avuç yer. Akşamdan sabaha herkese ulaşmış müjdeli haber. Muhtarla öğretmen evleri dolaşip telefon tamir ediyor diye. Üstelik sağlık ocağındaki yeşil gözlü hemşire de onlarla gezip tansiyon ölçüyormuş. Biz de müjdeli haberi üçüncü girdiğimiz evde aldık. "Bak hele mihtar, hocaya desen de bizim şu ütüye de bakıverse! Işığı yanıyor da ısınmıyo!" Yazdım deftere: Sülün sokak 42 numaraya ütü tamir edilecek. Yarın bakacağım artık. Bir haftada bitirdik evlerdeki düzenlemeleri ve tamiratları. Bir de sırt çantası aldım kendime. Takım çantamı sırtımda taşıyorum. On beş gün içinde iki tur attık öğrencilerin evlerini. Televizyonda frekans ayarlarını da yaptık. Nasıl ders çalışılır, nereden takip edilir bir bir açıkladık.

Tam tarla zamanı şimdi. Veliler hayvanların başına, toprağın içine gitmek için çabalıyor. Ne yapsınlar, ekmek kapısı! Bir aydır biz de çocuklar için çırpınıyoruz. Kitap istedik memleketten. Birler okuma yazma öğrensin diye. İkiler öğrendiğini unutmasın diye... LGS'ye girecek sekizler var. Lisede on ikiler... "Okumasın hocam!" diyor geçende bir veli. "Biz okumadık da ne oldu? Bak memleketimdeyim, evim barkım var, hanım var bebelerim var! Rızkı veren Allah değil midir? Biz ne yapıyorsak o da onu yapacak!" Etme, diyorum. Bırak da okusun. Yer görsün, insan tanınsın, sonra dönüp gelsin memlekete faydası olsun. Başka bir diğeri dikiliyor karşıma "Ben de isterim okumasını, elbet okusun ama neyle okusun? Nasıl okusun? Ben burada varım hocam, büyük şehre gidersem yok olurum! Sen olmasan ne yapardık biz bu sene? Sayayım sana şu danayı, düveyi ama anlamam kitaptan mektepten!" Haklısın, diyorum. Biz, bu yüzden varız. Yatılı okullar var. Burslar var. Okuyanın, okumak isteyenin hep yanındayız, arkasındayız. Henüz üç ay oldu pandemi şartlarında yaşam mücadelemiz. Bunca zamanda anladığım tek şey, eğitim bize epey uzak! Filyasyon ekibinde olmanın avantajını kullanarak ulaşıyorum çocuklara. Çözemediklerini çözüyorum, anlamadıklarını anlatıyorum, oyunlar hazırlıyorum... Bugün okul grubuna atmışlar bir ses kaydı. "Örtmenim böğün canlı ders var mı?" Kendiliğinden bir tebessüm beliriyor yüzümde. Derin bir nefes çekip alıyorum kahvemi elime. Asıl bizde her gün canlı dersler... Şu pandemi sürecinde aldığımız dersi, hangi okul verebilir bize? Hangi kitap yazar burada öğrendiklerimizi?